

Виростає сосна зсередини,
Коле вітами в спину, в груди...
Коле в скроні —
Напевно, буде
Вирувати душа розметана.
Віти зелені засніжені
Од дум гойдаються,
Хвилі обвисли — хоч вижми:
Недобре мається.
А ніч протаранить тишу
Зойком чи схлипом
І думи кошлаті вишикує,
Обхлюпа й одхлине...
О божевілля, живлене
Сонцем! Снігом!
Міцне, молоде, двожилаве,
З причинним сміхом,
Захлине і перебродить
Між чорторіїв.
Порятуйте мене, добродію,
Від ультрамаринових мрій.
Посмішка виповза принишло,
Поміж бровами грає,
Докіль відшукаю і вишикую
Радіння — зграю,
А впораюсь — раптом вирветься
Червоним осонням,
Червоною стрічкою мітяться
Кола агоній.
Стікає гнилиця
Сльозами жовтими,
Спадають на лиця
торішні жолуді.
Щось в'юниться в розпачі
Між стволами дерев,
І клянуть очі
Од сивих мрев.
Загойдалась сосна —
Впала, плазує,
Нещасна і в снах
Загин свій чує.
На руках підведеться,
Бородою бурю вітає
І сміється, і страшно сміється,

І регоче й ридає.
І ліс, і ліс заворожений
Нахилився до неї —
Не можна, ніяк не можна
Порятувати й однієї.
Однієї, єдиної
Сосни кривавої,
Опадають, мов крила, вії,
А небо давить.
Іще, іще натужся!
Іще раз, сосно.
А небо звужується
і скиглить тоскно,
а небо гойднулося
й пішло шкереберть,
і радо спинюся я,
вижидавши смерть.